

tów do wstępnej eksploatacji. Jeżeli zakończenie robót drogowych i nawierzchni kolejowych przypada w okresie zimowym, w którym nie może być dokonany odbiór robót, a wpis do dziennika budowy po zakończeniu robót został potwierdzony przez inwestora, okresu przerwy między zakończeniem robót a ich odbiorem nie wlicza się do cyklu budowy.

4. Zakończenie cyklu budowy sieci elektrycznych oraz sieci związanych z elektryfikacją wsi przypada na dzień odbioru technicznego przez właściwe organy inspekcji energetycznych.

V. Podział nakładów inwestycyjnych na poszczególne lata realizacji.

§ 8. Procentowy podział nakładów na poszczególne lata budowy, podany w normatywnych cyklach budowy, ma charakter orientacyjny i przyjęty został przy założeniu rozpoczęcia robót z początkiem drugiego kwartału. Odstępstwa od tej zasady zostały ujęte normatywnymi cyklami budowy. Właściwą wysokość nakładów i zakres rzeczowy robót na poszczególne lata należy określić w projekcie wstępnym, a przy dokumentacji jednostadiowej lub typowej — w projekcie technicznym w zależności od planowanego terminu rozpoczęcia realizacji. Procentowy podział nakładów ogółem dotyczy tylko nakładów na zakres zadania inwestycyjnego objęty cyklem budowy.

VI. Zastosowanie cykli budowy.

§ 9. 1. Normatywne cykle budowy stosuje się przy:

- 1) programowaniu inwestycji,
- 2) planowaniu wieloletnim, zwłaszcza zadań inwestycyjnych, dla których brak jest dokumentacji projektowo-kosztorysowej,
- 3) ustalaniu dyrektywnego cyklu budowy; ustalanie dyrektywnego cyklu następuje na podstawie normatywnego cyklu budowy przy uwzględnieniu podstawowych danych technicznych i ekonomicznych projektu wstępnego (rozszerzonych danych wyjściowych) zadania inwestycyjnego i jego lokalizacji.

2. Dyrektywne cykle budowy stosuje się przy:

- 1) opracowaniu harmonogramu budowy,
- 2) zawieraniu umów o wykonawstwo,
- 3) zamawianiu maszyn i urządzeń,
- 4) kontroli realizacji inwestycji,
- 5) opracowaniu planu finansowania inwestycji.

VII. Postanowienia końcowe.

§ 10. 1. Faktyczne okresy realizacji inwestycji powinny być porównywane z dyrektywnymi cyklami budowy, ustalonymi w myśl § 4 ust. 2. Przy odbiorze końcowym zadania inwestycyjnego należy w protokole odbioru stwierdzić dotrzymanie, przekroczenie lub skrócenie dyrektywnego cyklu budowy.

2. Do faktycznego okresu realizacji inwestycji przy porównaniu z dyrektywnym cyklem budowy nie zalicza się:

- 1) okresu wykonania robót, które pozostały do wykonania po oddaniu inwestycji do użytku (eksploatacji wstępnej); do prac tych należą roboty, stanowiące dopuszczalne odstępstwa od kompleksowości, określone w przepisach o odbiorach, jak np. prace elewacyjne, tzw. „mała architektura”, zieleńce itp., które nie mogą być wykonane na dzień odbioru końcowego ze względu na warunki atmosferyczne,
- 2) okresu usuwania drobnych wad ujawnionych w odbiorze końcowym inwestycji przemysłowych lub budownictwa specjalnego, które nie wpływają na pewność pracy urządzeń produkcyjnych i warunki bezpieczeństwa i higieny pracy.

3. Zakres oraz termin wykonania robót i usuwania wad, o których mowa w ust. 2, ustala właściwa komisja odbioru. Okres ten nie może być dłuższy niż 6 miesięcy, licząc od daty podpisania protokołu odbioru, z wyłączeniem okresu zimowego w wypadkach, o których mowa w ust. 2.

§ 11. W systemie generalnego wykonawstwa okresy i terminy rozpoczęcia i zakończenia poszczególnych rodzajów robót specjalistycznych, wynikające z ustalonego dyrektywnego cyklu budowy i harmonogramu budowy, nie mogą być zmienione przez podwykonawców.

§ 12. Szczegółowe zasady stosowania normatywów cykli budowy, uwzględniające specyfikę poszczególnych przemysłów lub resortów, zawarte są w wykazie normatywnych cykli budowy.

195

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 lipca 1966 r.

w sprawie zasad udzielania pomocy kredytowej na budowę, odbudowę i rozbudowę urządzeń zbiorowego i indywidualnego zaopatrywania rolnictwa i wsi w wodę.

Na podstawie § 8 ust. 4 oraz § 12 ust. 3 uchwały nr 53 Rady Ministrów z dnia 1 marca 1966 r. w sprawie zakresu i zasad pomocy Państwa przy budowie, odbudowie i rozbudowie urządzeń zaopatrywania rolnictwa i wsi w wodę (Monitor Polski Nr 10, poz. 67), zwanej dalej „uchwałą”, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Kredyty bankowe, o których mowa w § 8 ust. 1 uchwały, udzielane są na następujących zasadach:

- 1) zrzeczeniom na pokrycie ich udziałów w kosztach budowy na warunkach ogólnie obowiązujących przy kredytowaniu ich działalności inwestycyjnej,

2) osobom fizycznym i jednostkom gospodarki nie uspołecznionej na okres spłaty do lat 12.

2. Kredyt na pokrycie pieniężnych udziałów przypadających od osób fizycznych może być udzielony bezpośrednio zrzeczeniu podejmującemu budowę (odbudowę, rozbudowę) na zasadach określonych w ust. 1 pkt 2.

3. Jeżeli część kosztów urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę finansowana jest z subwencji, o których mowa w § 5 pkt 4 uchwały, zrzeczeniu podejmującemu budowę może być udzielony kredyt na poczet zadeklarowanych subwencji na okres spłaty do lat 2.

§ 2. Właściciele (użytkownicy) gospodarstw rolnych oraz członkowie rolniczych spółdzielni produkcyjnych, podejmujący w swych gospodarstwach lub na działkach przyzgodowych budowę (odbudowę, rozbudowę) indywidualnych urządzeń zaopatrywania w wodę, mogą korzystać z kredytu bankowego do wysokości kosztów zakupu niezbędnych materiałów i kosztów robocizny fachowej na zasadach określonych w § 1 ust. 1 pkt 2.

§ 3. W razie zastosowania ulg w spłacie kredytów, polegających na umorzeniu części kredytów (§ 12 ust. 2 uchwały), bank dokonywać będzie umorzeń w miarę spłaty rat kredytu, z tym że rozliczenia z budżetem powiatowej rady narodowej dokonywane będą raz w roku.

§ 4. Kredyty, o których mowa w zarządzeniu, oprocentowane są w wysokości obowiązującej dla kredytów inwestycyjnych na budownictwo.

§ 5. 1. Kredytów, o których mowa w zarządzeniu, udziela Bank Rolny.

2. Naczelny Dyrektor Banku Rolnego ustali szczegółowy tryb udzielania kredytów.

3. Naczelny Dyrektor Banku Rolnego może w porozumieniu z Zarządem Centralnego Związku Spółdzielni Oszczędnościowo-Pożyczkowych przekazać niektóre kredyty udzielane osobom fizycznym do realizacji spółdzielniom oszczędnościowo-pożyczkowym.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Finansów: w z. *J. Trendola*

196

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 16 lipca 1966 r.

w sprawie organizacji i zakresu działania państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt.

Na podstawie art. 3 ust. 2 i art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 1 lipca 1949 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz. U. Nr 41, poz. 297) zarządza się, co następuje:

§ 1. Państwowe zakłady lecznicze dla zwierząt, zwane dalej w skrócie „PZLZ”, wchodzi w skład powiatowych i miejskich zakładów weterynarii.

§ 2. Obszarem działania każdego PZLZ jest rejon ustalony przez właściwy do spraw weterynarii organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 3. Do zakresu działania PZLZ należy w szczególności:

- 1) inicjowanie i realizowanie zadań z zakresu weterynaryjnej profilaktyki ogólnej,
- 2) przeprowadzanie weterynaryjnych profilaktycznych akcji masowych,
- 3) zapobieganie chorobom hodowlanym i pasożytniczym oraz ich zwalczanie,
- 4) leczenie zwierząt chorych,
- 5) wykonywanie zabiegów z zakresu chirurgii weterynaryjnej, w tym również trzebieenie rozplodników nie uznanych,
- 6) wykonywanie opieki weterynaryjnej nad inwentarzem żywym państwowych gospodarstw rolnych, rolniczych spółdzielni produkcyjnych oraz baz opasowych bydła i tuczarń przemysłowych trzody chlewnej i drobiu podległych Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu, w trybie określonym odrębnymi przepisami,
- 7) przyjmowanie zgłoszeń chorób zaraźliwych oraz chorób przenoszonych się na ludzi, ustalanie, na jaką chorobę zwierzę choruje, zawiadamianie o tym powiatowego lekarza weterynarii i zwalczanie choroby w ramach otrzymanego zlecenia,
- 8) pełnienie nadzoru weterynaryjnego nad spędami zwierząt i zwierzętami w obrocie,
- 9) wykonywanie zadań z zakresu nadzoru weterynaryjnego nad rozplodnikami i współpraca z odpowiednimi jednostkami w zakresie sztucznego unasieniania zwierząt,

10) przeprowadzanie sekcji zwłok zwierzęcych oraz badanie w terenie lub w zbiornicach zwłok zwierzęcych części tych zwłok, w razie gdy mają one być przeznaczone na karmę dla zwierząt futerkowych, oraz wydawanie oceny co do przydatności części zwłok zwierzęcych do tego celu,

11) wydawanie orzeczeń w sprawach zdrowia zwierząt i lecznictwa weterynaryjnego,

12) prowadzenie apteki przyzakładowej z lekami weterynaryjnymi do bezpośredniego użytku i ewentualnie sprzedaży leków, które stosownie do obowiązujących przepisów mogą być samodzielnie stosowane przez posiadaczy zwierząt,

13) współpraca z biurami gromadzkimi, agronomami oraz zootechnikami gromadzkimi i terenowymi organizacjami rolniczymi w zakresie ochrony zdrowia zwierząt, a zwłaszcza współpraca zmierzająca do realizacji agrominimum w tej dziedzinie,

14) pobieranie należności za odpłatne usługi weterynaryjne,

15) prowadzenie odpowiedniej sprawozdawczości ze swej działalności.

§ 4. 1. Na czele PZLZ stoi kierownik zakładu-lekarz weterynarii, który kieruje jego działalnością i jest za nią odpowiedzialny.

2. Do zakresu działania kierownika PZLZ należy w szczególności:

- 1) kierowanie pracą całego zakładu,
- 2) rozdzielanie zadań pomiędzy pracowników zakładu w ramach posiadanych przez nich uprawnień zawodowych i lekarzy weterynarii współpracujących oraz instruowanie pracowników i nadzorowanie ich działalności.

§ 5. 1. PZLZ dzieli się na następujące typy:

- 1) lecznice dla zwierząt, będące zakładami przystosowanymi do leczenia stacjonarnego, ambulatoryjnego i w terenie,
- 2) przychodnie dla zwierząt będące zakładami przystosowanymi do leczenia ambulatoryjnego i do ograniczonego leczenia stacjonarnego oraz do leczenia w terenie,